

mijmering / middenweg

Dit is de beste dag van het jaar. Sinterklaas komt vandaag aan. Hopelijk komt hij aan in de mist, in de nog net niet vrieskou, met loeiende scheepstoeter die je al een tijd hoort voordat je de stoomboot ziet. Met wuivende Pieten, de burgemeester op de kade en honderden kinderen met vlaggetjes, bij voorkeur op de schouders van hun vader.

Nee, het gaat me niet om Sinterklaas in persoon. Ook niet om het feest, hoewel ik daar als kind wel fijne herinneringen aan heb. Moet je de kindjes van nu op hun vierde proberen aan te praten dat Sinterklaas toch echt wel bestaat, ik geloofde nog vrolijk op mijn tiende en had nooit een spatje argwaan. Nee, Sinterklaas staat voor de intocht van de donkere dagen waar ik van hou. De dagen van de tintelend koude lucht, het frisse neus-gevoel, de steeds vroeger invallende duisternis, van een zekere verwachting die niet uitmondt in iets groots maar die groots is in zichzelf. Dat is naar mijn idee de mooiste verwachting, die 'om niet'. want ze streeft niet, ze *is*. Tegenover de lenteachtige uitbundigheid die elk voorjaar weer zoveel mensen euforisch maakt staat de herfstige ingekeerdheid van het najaar. Met de eerste kan ik nooit goed overweg, bij de laatste bloei ik op. Ik voel me beter bij een wereld die niet helemaal is uitgekapt, die iets te raden over laat, die in de donkerte de warmte van het licht ontdekt en in de stilte de muziek. Ik ben meer van het doolhof dan van het rechte pad, meer, zoals de dichter zegt 'van de maan, maar zonder de zon te versmaden'.

Het wordt zoeken de komende weken, om in de met veel led-licht omgeven drukte het rechte pad te vermijden. Misschien doe ik er goed aan om eens te kijken waar het rechte pad toe leidt. En wie weet, ga ik op mijn ouwe dag toch nog eens de gulden middenweg bewandelen ...